

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně: **A. B.**, narozené, bytem, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2015, č. j. OAM-649/ZA-ZA15-P11-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 10. 9. 2015, doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 18. 8. 2015, č. j. OAM-649/ZA-ZA15-P11-2015, jímž bylo rozhodnutí žalovaným o tom, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Zároveň žalovaný řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu a vyslovil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu

podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je

II. Napadené rozhodnutí

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR), v níž uvedla, že zemi svého původu opustila dne 8. 7. 2015, přičemž cestovala letecky do a dále do, následně pak automobilem do Brna. Důvodem jejího odchodu z vlasti byla skutečnost, že v ČR má nemocnou dceru, která zde má udělen trvalý pobyt. O dceru se na území ČR stará její otec, který zde má taktéž udělen trvalý pobyt. Dále uvedla, že se chce se svým druhem, otcem její nemocné dcery, co nejdříve vzít.

Žalovaný odkázal na čl. 3 odst. 1 a 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (nařízení Dublin III.) a uvedl, že bylo jeho povinností zkoumat, zda je ve smyslu tohoto nařízení dána příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni, přičemž přistoupil k hodnocení kritérií čl. 7 nařízení Dublin III. Žalovaný se zabýval hodnocením kritérií podle čl. 8, 9, 10 a 11 a dospěl k závěru, že tato kritéria nejsou v případě žalobkyně aplikovatelná, neboť nemá žádné rodinné příslušníky, kteří by na území členských států EU požívali mezinárodní ochrany, či měli status žadatelů o mezinárodní ochranu, případně ani sourozence žádající v tomtéž období o mezinárodní ochranu. Žalovaný vyhodnotil jako rozhodné kritérium pro určení příslušného členského státu EU posouzení žádosti o mezinárodní ochranu čl. 12 nařízení Dublin III., podle něhož je příslušný ten členský stát, který žadateli udělil vízum, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 810/2009 (vízového kodexu EU). Žalovaný k tomu uvedl, že na základě posouzení údajů v cestovním dokladu žalobkyně lze učinit závěr, že žalobkyně byla v den 24. 7. 2015, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, držitelem platného národního víza č. 025872027 vydaného dne 30. 6. 2015 v, s platností ode dne 4. 7. 2015 do dne 30. 7. 2015, s počtem 12 dní pobytu. Proto je v posuzované věci třeba podle žalovaného aplikovat kritérium stanovené čl. 12 nařízení Dublin III.

Žalovaný se rovněž zabýval i tím, zda v případě Itálie neexistují závažné důvody domnívat se, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky pro přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný uvedl, že v souladu s Nařízením Evropského parlamentu a Rady je povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a z tohoto důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění výše jmenované na území Italské republiky. Dále poukázal na skutečnost, že ani na úrovni EU ani na úrovni Rady Evropy nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by takové nedostatky stran deklarovalo. je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Itálie ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Rovněž skutečnost, že v Itálii ročně požádají o mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí dle správního orgánu o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Dle přesvědčení žalovaného ani žalobkyni nehrozí

v Itálii nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

Jelikož uznala svou příslušnost pro posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu dne 6. 8. 2015, má žalovaný za to, že jsou naplněny podmínky čl. 18 nařízení Dublin III. a je tak povinna převzít žalobkyni na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany. Proto žalovaný shledal, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je ve smyslu § 10a písm. b) zákona o azylu nepřipustná, a proto bylo řízení zastaveno ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu.

III. Obsah žaloby

Žalobkyně zejména poukazovala na to, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu s ust. § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, § 52 správního řádu, a to proto, že nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, při vydání rozhodnutí nevyšel žalovaný ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí proto nelze považovat za přesvědčivé a správní orgán nepřihlédl pečlivě ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo, když neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci.

Žalobkyně měla také za to, že došlo k porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť správní orgán ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladů ustanovení zákona o azylu. Dále poukázala žalobkyně zejména na to, že postup žalovaného byl v rozporu s body 13., 14., 17., 18. a 19. preambule Dublinského nařízení a čl. 4 Dublinského nařízení.

V doplňku žaloby pak zdůraznila zejména, že pokud jde o bod 14., dle něho, v souladu s Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a s Listinou základních práv Evropské unie by členské státy měly mít při uplatňování tohoto nařízení na mysli především respektování rodinného života.

Zdůraznila, že dle bodu 17., kterýkoliv členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodů solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.

Žalobkyně poukázala na to, že na území České republiky má manžela a nezletilou dceru, když oba mají na území České republiky povolen trvalý pobyt dle zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů. Výkon rozhodnutí žalovaného by tak fakticky znamenal odloučení žalobkyně od manžela a dcery. Doplnila dále, že nezletilá dcera není v dobrém zdravotním stavu a potřebuje péči matky a doložila do správního spisu potvrzení o zdravotním stavu dcery.

Zdůraznila, že se domnívá, že byla zkrácena na svých právech, a to především rozhodnutím správního orgánu, kdy správní orgán porušil zvláště závažným způsobem Úmluvu o právech dítěte a Evropskou úmluvu o lidských právech, jelikož správní řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně zastavil a rozhodl o jejím předání do

IV. Vyjádření k žalobě

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní, a to z následujících důvodů. Z údajů v cestovním dokladu žalobkyně, kterým prokázala svoji totožnost, správní orgán zjistil, že žalobkyně byla dne 24. 7. 2015, kdy učinila prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelkou platného národního víza č. 025872027 vydaného Italskou republikou dne 30. 6. 2015 v s platností ode dne 4. 7. 2015 do 30. 7. 2015, s počtem 12 dní pobytu. Z tohoto důvodu pak bylo nezbytné, aby správní orgán v případě žalobkyně aplikoval kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle čl. 12 Dublinského nařízení je tedy státem příslušným k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu Dne 22. 7. 2015 požádal správní orgán Italskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala v České republice. Dne 6. 8. 2015 pak správní orgán obdržel informaci, že uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Podle čl. 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady je tak povinna převzetí žadatelku o mezinárodní ochranu na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou podala v České republice. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřeno o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci.

Dále uvedl, že nesouhlasí ani s námitkou žalobkyně, že napadené rozhodnutí trpí vadou nedostatečného odůvodnění při hodnocení podkladů a výkladů ustanovení zákona o azylu, a tedy považuje napadené rozhodnutí za vydané v souladu s čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení: toto tvrzení opírá o rozsudek Krajského soudu v Praze, č. j. 49Az 18/2015, ze dne 6. 3. 2015, kdy soud judikoval, že: „*K diskrečnímu oprávnění podle čl. 17. nařízení č. 604/2013, jehož se žalobci rovněž dovolávají, je třeba uvést, že jde o tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc k výkonu práva poskytnout azyl nezávisle na členském státu příslušnému k posouzení žádosti na základě kritérií stanovených nařízením č. 604/2013. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, je tedy dána možnost si dle svého vlastního uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci. Samo toto rozhodnutí posoudit žádost o mezinárodní ochranu však představuje pouze oprávnění členského státu, nikoliv povinnost, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Konkrétní důsledky v podobě určitých povinností stanovených přímo nařízením tomuto členskému státu plynou až v návaznosti na jeho rozhodnutí o využití diskrečního oprávnění. V tom se toto ustanovení svojí konstrukcí liší od ust. čl. 3 odst. 2 nařízení č. 604/2013, a proto lze uzavřít, že v situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Z důvodů shora uvedených nelze žalobní námitku, kterou se žalobci domáhají posouzení možnosti využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení č. 604/2013, shledat důvodnou“.*

V. Posouzení věci krajským soudem.

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, neboť žalobkyně nepožadovala nařízení jednání (ve lhůtě se nevyjádřila) a žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání projevil výslovný souhlas. Krajský soud navíc neshledal nařízení jednání v posuzované věci za potřebné.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu, hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu zjištěném žalovaným tak, jak je zachycen ve správním spise, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici, a z něhož vycházel. Předmětem sporu mezi stranami je v posuzované věci otázka právní, tedy zda za daného skutkového stavu bylo namístě, aby žalovaný zastavil řízení ve smyslu ust. § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti žádosti, k jejímuž vyřízení je příslušný jiný členský stát EU, což zákon o azylu výslovně uvádí jako jeden z důvodů nepřipustnosti žádosti v ust. § 10a písm. b) tohoto zákona.

Krajský soud považuje úvodem za vhodné shrnout relevantní právní úpravu, na základě níž bylo napadené rozhodnutí žalovaného vydáno. Žalovaným aplikované nařízení Dublin III. sleduje především cíl stanovit jednotná kritéria a postupy společného evropského azylového systému, který je založen na myšlence spravedlivého určení příslušnosti jednoho členského státu k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany, a to se zřetelem na humanitární zásady a ochranu základních lidských práv.

Podle čl. 3 odst. 1, 2 nařízení Dublin III. platí, že *Členské státy posuzují jakoukoliv žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoliv z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III., aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III. ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*

Podle čl. 18 odst. 1 písm. a) nařízení Dublin III. platí, že členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen: převzít za podmínek stanovených v čl. 21, 22 a 29 žadatele, který podal žádost v jiném členském státě.

Podle čl. 12 nařízení Dublin III. odst. 1 a 2 platí, že pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu

Společenství o vízech. V tomto případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Podle § 10a písm. b) zákona o azylu platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Podle čl. 5 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III. může za účelem usnadnění určování příslušného členského státu, uskutečnit členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu podle tohoto nařízení, osobní pohovor s žadatelem. Pohovor musí žadateli rovněž umožnit, aby správně pochopil informace, které mu byly poskytnuty v souladu s čl. 4. Od osobního pohovoru lze upustit mj. i tehdy, pokud žadatel po obdržení informací uvedených v čl. 4 již poskytl informace důležité k určení příslušného členského státu jiným způsobem. Členský stát, který upustí od pohovoru, poskytne žadateli možnost předložit veškeré další informace důležité pro určení příslušného členského státu předtím, než rozhodne o přemístění žadatele do příslušného členského státu podle čl. 26 odst. 1 téhož nařízení.

Krajský soud z hlediska citované právní úpravy přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel zejména z právního názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7Azs 28/2011-74 (přístupný na www.nssoud.cz), z něhož se podává, že bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Přitom krajský soud vycházel ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. z toho, že pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je určující skutkový stav k datu vydání napadeného rozhodnutí.

V posuzované věci je podmínkou pro zastavení řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany správné vyhodnocení příslušnosti členského státu EU podle kritérií obsažených v čl. 8 až 12 nařízení Dublin III. V posuzované věci je mezi stranami nesporné, že žalobce skutečně byl držitelem vydaného dne 30. 6. 2015 v Jerevanu s platností ode dne 4. 7. 2015 do 30. 7. 2015, jehož kopie je založena ve správním spise žalovaného. Dále je ve správním spise doloženo sdělení, že akceptuje ve smyslu čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III. svou příslušnost k vyřízení žádosti žalobkyně z důvodu udělení dlouhodobého víza.

Krajský soud má za to, že úvaha žalovaného o aplikaci kritéria obsaženého v čl. 12 uděleného víza byla správná, a to i přesto, že k datu vydání napadeného rozhodnutí již platnost italského víza žalobkyni skončila. Ze správního spisu totiž vyplývá, že Itálie výslovně deklarovala svou příslušnost k provedení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný navíc argumentací a limine vyloučil ostatní možnosti, které mu nařízení Dublin III. nabízel (čl. 8, 9, 10 a 11 tohoto nařízení). Pokud žalobkyně namítala zásah do práva na rodinný a soukromý život, pak k tomu krajský soud uvádí, že citované nařízení se toto právo snaží v maximální možné míře zachovávat. Nepočítá však výslovně s kritériem určení příslušnosti založeným na legálním pobytu rodiny žadatelky o mezinárodní ochranu na území členského státu, nejsou-li tito rodinní příslušníci zároveň žadateli o udělení mezinárodní ochrany či poživateli mezinárodní ochrany (čl. 9 a 10 citovaného nařízení). Krajský soud dospěl shodně s žalovaným k názoru, že o takovou situaci se v posuzované věci nejednalo, a proto bylo namíste uplatnit čl. 12 citovaného nařízení.

Pokud se žalobkyně dovolává toho, že v Itálii nebude mít žádný kontakt se svou rodinou žijící v ČR a nebude moci pečovat o svou dceru, pak krajský soud usuzuje, že k legalizaci jejího pobytu s rodinou na území ČR neslouží primárně řízení o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž instituty upravené v zákoně o pobytu cizinců, především pak povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území ve smyslu § 42a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů. Z hlediska možné aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. krajský soud uvádí, že na aplikaci uvedeného článku není nárok, jde pouze o oprávnění členského státu posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když není příslušný, nikoli o jeho povinnost a užití tohoto institutu není tudíž vynutitelné. Bylo tedy na žalovaném, zda čl. 17 odst. 1 bude z uvedených důvodů aplikovat, anebo nikoliv (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2015, č. j. 56Az 2/2015-54). Samotná skutečnost, že žalobkyně žádala žalovaného, aby řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo s ní vedeno v ČR, nezakládá povinnost žalovaného tomuto požadavku vyhovět, neboť jak již bylo řečeno, jeho úsudek je odvislý od volné správní úvahy.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., i když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 6. ledna 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Eva Drlová